

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA PODLASKIEGO

Białystok, dnia 20 października 2023 r.

Poz. 5342

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR NK-II.4131.209.2023.AB WOJEWODY PODLASKIEGO

z dnia 19 października 2023 r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2023 r. poz. 40 z późn. zm.),

stwierdzam nieważność

§ 1 pkt 1, 2, 3, 5 i 7 oraz § 1 pkt 4 w części dotyczącej dodanego ust. 7 uchwały nr LXXIV/1009/23 Rady Miasta Białystok z dnia 18 września 2023 r. zmieniającej uchwałę w sprawie Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Białystok.

UZASADNIENIE

W dniu 18 września 2023 r. Rada Miasta Białystok podjęła uchwałę Nr LXXIV/1009/23, która wpłynęła do organu nadzoru w dniu 21 września 2023 r. i z urzędu poddana została kontroli legalności.

Przeprowadzona analiza wykazała, iż podjęta została z istotnym naruszeniem prawa, w związku z czym w dniu 3 października 2023 r. wszczęte zostało postępowanie nadzorcze. Zgodnie bowiem z art. 91 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, uchwała organu gminy sprzeczna z prawem jest nieważna. O nieważności uchwały w całości lub w części orzeka organ nadzoru w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia jej doręczenia organowi nadzoru.

Mocą przedmiotowej uchwały organ stanowiący wprowadził zmiany w Regulaminie utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Białystok, stanowiącym załącznik do uchwały Nr XVIII/287/19 Rady Miasta Białystok z dnia 20 grudnia 2019 r. (Dz. Urz. Woj. Podl. z 2020 r. poz. 6).

Stosownie do treści art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz. U. z 2023 r. poz. 1469 z późn. zm.) szczegółowe zasady utrzymania czystości i porządku na terenie gminy określa regulamin. Elementy regulaminu wymienione w ww. przepisie mają charakter obligatoryjny, co oznacza, że uchwalając taki akt rada gminy musi zawrzeć w nim postanowienia dotyczące wszystkich enumeratywnie wymienionych w tym przepisie zagadnień, podobnie jak nie jest dopuszczalne zamieszczanie w tym akcie postanowień, które wykraczałyby poza treść wskazanego przepisu.

Jednym z elementów obligatoryjnych regulaminu jest m.in. częstotliwość i sposób pozbywania się odpadów komunalnych i nieczystości ciekłych z terenu nieruchomości oraz z terenów przeznaczonych do użytku publicznego. Jak natomiast wskazano § 1 pkt 1 przedmiotowej uchwały: *§ 17 ust. 2 otrzymuje brzmienie: „2. W przypadku nieruchomości zamieszkałych lub użytkowanych, zbiornik bezodpływowy powinien być opróżniany nie rzadziej niż jeden raz na trzy miesiące. Dopuszcza się mniejszą częstotliwość opróżniania zbiornika bezodpływowego w przypadku, gdy udokumentowane zużycie wody z ostatnich trzech miesięcy lub średnie trzymiesięczne zużycie wody obliczone na podstawie ostatniego okresu rozliczeniowego, będzie mniejsze niż 75% pojemności zbiornika bezodpływowego.”*

Taka regulacja (przewidziana w zdaniu drugim ww. przepisu) nie realizuje ustawowego upoważnienia do określenia częstotliwości i sposobu pozbywania się nieczystości ciekłych w odniesieniu do nieruchomości, w których zużycie wody będzie mniejsze niż 75% pojemności zbiornika bezodpływowego. Rada wskazała bowiem jedynie przesłankę uzasadniającą opróżnianie zbiorników z mniejszą częstotliwością, tj. zużycie wody mniejsze niż 75% pojemności zbiornika bezodpływowego, bez określenia w jakiej częstotliwości ma w takim przypadku następować opróżnianie zbiornika bezodpływowego.

W ocenie organu nadzoru dopuszczenie możliwości mniejszej częstotliwości opróżniania zbiornika, bez wskazania częstotliwości w jakiej ma to następować, stanowi istotne naruszenie prawa. Z przepisu art. 4 ust. 2 pkt 3 ww. ustawy wynika jednoznacznie, że częstotliwość pozbywania się nieczystości ciekłych powinna być określona konkretnie, tak by adresat norm był świadomy treści nakładanych obowiązków. Oznacza to, że Rada Miasta powinna określić, w jakich odstępach czasowych ma być dokonywane pozbywanie się nieczystości ciekłych poprzez konkretne wskazanie jak często ma być ono dokonywane.

We wskazanej regulacji dokonano ponadto nieuprawnionej modyfikacji przepisu ustawowego ograniczając obowiązek opróżniania zbiorników jedynie do nieruchomości zamieszkałych lub użytkowanych, co również stanowi naruszenie art. 4 ust. 2 pkt 3 ww. ustawy. Zgodnie z powyższym przepisem obowiązek ten nie jest ograniczony do nieruchomości zamieszkałych lub użytkowanych i dotyczy nieruchomości oraz terenów przeznaczonych do użytku publicznego.

Z istoty aktu prawa miejscowego wynika niedopuszczalność takiego działania organu realizującego delegację ustawową, które polega na przetwarzaniu bądź modyfikacji wiążących go norm o charakterze powszechnie obowiązującym. Modyfikowanie regulacji ustawowych przez przepisy uchwały jest wadliwe i dezinformujące. Może bowiem prowadzić do odmiennej czy sprzecznej z intencjami ustawodawcy interpretacji przepisów. W takim kontekście, zjawisko modyfikacji i powtarzania w aktach prawnych przepisów zawartych w aktach hierarchicznie wyższych, należy uznać za niedopuszczalne. W orzecznictwie sądów administracyjnych wielokrotnie wskazywano, że modyfikacja przepisów ustawowych stanowi istotne naruszenie prawa (zob. wyrok NSA z dnia 26 lutego 2010 r., sygn. akt II OSK 1966/09).

Mając na uwadze, iż przedmiotowa uchwała jest uchwałą zmieniającą oraz biorąc pod uwagę czytelność wskazanej jednostki redakcyjnej dla adresatów normy prawnej, organ nadzoru uznał, że konieczne jest wyeliminowanie całości wskazanej jednostki redakcyjnej (§ 1 pkt 1 uchwały), co spowoduje, iż § 17 ust. 2 Regulaminu będzie obowiązywał w poprzednim brzmieniu: *Zbiornik bezodpływowy powinien być opróżniany nie rzadziej niż raz na 3 miesiące.*

W § 1 pkt 2 uchwały postanowiono, że: *§ 17 ust. 3 otrzymuje brzmienie: „3. W przypadku nieruchomości zamieszkałych lub użytkowanych osady z przydomowej oczyszczalni ścieków powinny być usuwane z nieruchomości z częstotliwością określoną w instrukcji eksploatacji przydomowej oczyszczalni ścieków, a w przypadku braku takiej instrukcji nie rzadziej niż jeden raz na dwa lata.”.*

Tego rodzaju zapis stanowi istotne naruszenie prawa, tj. przepisu art. 4 ust. 2 pkt 3 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, bowiem „sama instrukcja obsługi nie jest aktem prawa miejscowego i nie może zastępować powszechnie obowiązującego na terenie gminy prawa. Taki przepis jest również nieprecyzyjny ze względu na różnorodność zbiorników przydomowych oczyszczalni, w szczególności ich różną pojemność, od której uzależniona jest częstotliwość ich opróżniania. Nie można również pominąć i tej okoliczności, że same instrukcje mogą być różnorodne, a właściciele takich zbiorników mogą także ich nie posiadać, skutkiem czego ich eksploatacja i opróżnianie byłoby dokonywane według uznania ich właścicieli, a nie zgodnie z regulaminem utrzymywania czystości i porządku w gminie” (wyrok NSA z dnia 7 lipca 2021 r., III OSK 3923/21). „Określenie częstotliwości opróżniania z osadów ściekowych zbiorników przydomowych oczyszczalni poprzez odwołanie się do danych zawartych w dokumentacji zbiornika stanowi rozwiązanie niewystarczające, dodatkowo mało precyzyjne, niezgodne z art. 4 ust. 2 pkt 3 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach” (wyrok WSA w Warszawie z dnia 29 czerwca 2020 r., VIII SA/Wa 154/20). Ponadto przepis ten, podobnie jak poprzednia jednostka redakcyjna, odnosi się jedynie do nieruchomości *zamieszkałych lub użytkowanych*, co stanowi naruszenie art. 4 ust. 2 pkt 3 ww. ustawy.

W § 1 pkt 3 uchwały Rada Miasta postanowiła: *§ 17 ust. 5 otrzymuje brzmienie: „5. Właściciel nieruchomości zobowiązany jest do udokumentowania obowiązku określonego w ust. 1 i zachowania dokumentów przez okres 12 miesięcy w przypadku zbiorników bezodpływowych oraz okres 24 miesięcy w przypadku przydomowych oczyszczalni ścieków.”.*

Tym samym Rada Miasta w sposób nieuprawniony zmodyfikowała obowiązek określony przepisem ustawowym, tj. art. 6 ust. 1 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach określając, przez jaki okres powinny być przechowywane dokumenty (zob. wyrok WSA w Poznaniu z dnia 28 sierpnia 2020 r., IV SA/Po 181/20). Należy zauważyć, że „obowiązki w tym zakresie zostały uregulowane w art. 6 ust. 1, przytoczony przepis nie stanowi wykonania delegacji przewidzianej w art. 6 ust. 1a ustawy, nie wprowadza bowiem innych sposobów dokumentowania, wprowadza za to w sposób nieuprawniony termin przechowywania przedmiotowych dokumentów – brak jest bowiem delegacji ustawowej dla takiego uregulowania” (wyrok WSA w Kielcach z dnia 27 lutego 2020 r., II SA/Ke 1008/19).

Mocą § 1 pkt 4 uchwały w § 17 Regulaminu dodano m.in. ust. 7 w brzmieniu: *Zezwala się na wywóz nieczystości ciekłych ze zbiorników bezodpływowych zlokalizowanych na terenie ogrodów działkowych w rozumieniu ustawy z dnia 13 grudnia 2013 r. o rodzinnych ogrodach działkowych, nie zamieszkałych i nieużytkowanych w sposób ciągły, co najmniej dwa razy w sezonie działkowym tj.: pierwszy wywóz w terminie do 15 lipca, drugi wywóz do 31 października danego roku.”.*

W ocenie organu nadzoru sposób sformułowania ww. przepisu uchwały powoduje, że ustalenie, do których nieruchomości znajdzie on zastosowanie może być utrudnione lub wręcz niemożliwe. Wynika to z tego, że dotyczy on ogrodów działkowych „nieużytkowanych w sposób ciągły”, który to zapis stanowi zwrot nieostry, który nie może być używany w uchwale stanowiącej akt prawa miejscowego. Wprowadzanie do uchwały zwrotów nieostrych powoduje niejasność i nieprecyzyjność jej przepisów. Jak stanowi § 6 w związku z § 143 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (Dz. U. z 2016 r. poz. 283), przepisy uchwały redaguje się tak, aby dokładnie i w sposób zrozumiały dla adresatów zawartych w nich norm wyrażały intencje prawodawcy. Z konstytucyjnej zasady demokratycznego państwa prawnego wynika zasada zaufania obywateli do państwa i stanowionego przez nie prawa. Prawodawca powinien zatem stanowić normy sformułowane w sposób jasny, precyzyjny i jednoznaczny, zgodnie z regułami poprawnej legislacji. Wymóg jasności oznacza nakaz tworzenia przepisów klarownych i zrozumiałych dla ich adresatów, którzy od racjonalnego ustawodawcy oczekiwać mogą stanowienia norm prawnych niebudzących wątpliwości co do treści nakładanych obowiązków i przyznawanych praw. Wskazany zapis nie sposób uznać za spełniający te wymogi.

Niezrozumiałe jest ponadto wprowadzanie regulacji dotyczących ogrodów działkowych *niezamieszkałych* w sytuacji gdy art. 12 ustawy z dnia 13 grudnia 2013 r. o rodzinnych ogrodach działkowych (Dz. U. z 2021 r. poz. 1073) wprost stanowi, że na terenie działki obowiązuje zakaz zamieszkiwania oraz prowadzenia działalności gospodarczej lub innej działalności zarobkowej.

Odnosząc się do wyjaśnień Prezydenta Miasta wskazujących, iż dodany zapis § 17 ust. 7 Regulaminu wprowadza odstępstwo od wymogów określonych w § 17 ust. 2 z uwagi na specyfikę funkcjonowania ogrodów działkowych, tj. korzystania z nich głównie w sezonie letnim, należy podkreślić, że w ocenie organu nadzoru dopuszczalne jest wprowadzenie przez organ stanowiący innej częstotliwości opróżniania zbiorników, np. na terenie ogrodów działkowych, jednakże wprowadzane zapisy powinny być jednoznaczne i spełniać wymogi prawidłowej legislacji, w szczególności wskazanego wyżej § 6 zasad techniki prawodawczej. W tym kontekście należy zauważyć, że § 17 ust. 2 Regulaminu dotyczy *opróżniania zbiorników bezodpływowych*, natomiast dodany § 17 ust. 7 odnosi się do *wywozu nieczystości ciekłych ze zbiorników*. Taki sposób sformułowania przepisu może być zatem mylący dla adresatów normy prawnej i budzić wątpliwość, czy dotyczy realizacji tego samego obowiązku. W ocenie organu nadzoru jeżeli intencją organu stanowiącego jest wprowadzenie odstępstw od realizacji obowiązków określonych uchwałą powinien stosować jednolite nazewnictwo w odniesieniu do tego samego obowiązku. Ponadto użycie zwrotu „*zezwala się na wywóz*” sugeruje, iż wprowadza się odstępstwo od zakazu, nie zaś wyjątek od ogólnej zasady w zakresie obowiązku opróżniania zbiorników, natomiast z żadnego przepisu nie wynika zakaz pozbywania się nieczystości ciekłych z tego rodzaju działek.

W § 1 pkt 5 uchwały Rada Miasta postanowiła: *§ 18 ust. 3 pkt 3 otrzymuje brzmienie: „3) zabrania się wprowadzania nieczystości ciekłych poza stacjami zlewnymi, w szczególności do gruntu, rowów, rzek, zbiorników wodnych, sieci kanalizacji deszczowej, sieci kanalizacji sanitarnej bez zgody zarządzającego tą siecią oraz wykorzystywania ich w rolnictwie, o ile przepisy szczegółowe nie stanowią inaczej;”.*

Tego rodzaju zapis stanowi nieuprawnioną modyfikację przepisów ustawowych, w szczególności art. 75 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. Prawo wodne (Dz. U. z 2023 r. poz. 1478, z późn. zm.), określającego miejsca, w których zakazuje się wprowadzania ścieków oraz art. 9 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (Dz. U. z 2023 r. poz. 537 z późn. zm.). Organ nadzoru zauważa, iż powtarzanie regulacji ustawowych bądź ich modyfikacja i uzupełnienie przez przepisy uchwały może prowadzić do odmiennej czy sprzecznej z intencjami ustawodawcy interpretacji. Trzeba bowiem liczyć się z tym, że powtórzony, czy zmodyfikowany przepis będzie interpretowany w kontekście uchwały, w której go zamieszczono, co może prowadzić do całkowitej lub częściowej zmiany intencji prawodawcy.

Ponadto w § 1 pkt 7 uchwały Rada Miasta postanowiła, że: *§ 20 ust. 2 pkt 4 otrzymuje brzmienie: „4) podczas wyprowadzania psów w miejscach, gdzie nie stwarza to zagrożenia i w miejscach mało uczęszczanych, dopuszcza się czasowe uwolnienie psa z uwięzi, gdy opiekun psa ma możliwość sprawowania bezpośredniej kontroli nad jego zachowaniem, za wyjątkiem psów wymienionych w pkt 3. Na wezwanie funkcjonariuszy Straży Miejskiej lub Policji opiekun psa zobowiązany jest do założenia psu uwięzi”*.

Zapis ten zawiera zwroty nieostre, tj. *„w miejscach, gdzie nie stwarza to zagrożenia i w miejscach mało uczęszczanych”*, które, jak już wskazano wyżej, nie mogą być używane w uchwale stanowiącej akt prawa miejscowego. Tego rodzaju wieloznaczne i nieprecyzyjne pojęcia, mogą budzić trudności interpretacyjne, z uwagi na fakt, iż nie są w żaden sposób zdefiniowane (zob. wyrok WSA w Białymstoku z dnia 14 października 2021 r., II SA/Bk 594/21). Posłużenie się przez normodawcę pojęciem niedookreślonym powoduje, że nałożony na obywatela obowiązek podlegający egzekwowaniu, nie może zostać w sposób precyzyjny i niebudzący wątpliwości odkodowany z hipotezy tego przepisu (wyrok WSA w Rzeszowie z dnia 20 listopada 2020 r., II SA/Rz 1032/20). Jak wskazał NSA w wyroku z dnia 26 maja 2020 r., II OSK 2950/19, „obowiązkiem organu uprawnionego do stanowienia aktu prawa miejscowego jest takie ukształtowanie jego treści, aby wprowadzony doń przepis był zrozumiały, nie zaś wieloznaczny, jego hipoteza nie może prowadzić do niedookreśloności treści normy prawnej. (...) Konstytucyjny obowiązek działania władz publicznych na podstawie prawa, w połączeniu z zasadą zaufania, stwarza po stronie organów władzy publicznej wymóg przestrzegania reguł poprawnej legislacji, w tym dostatecznej określoności przepisów prawa. Przepis o niedookreślonej treści nie spełnia takiego wymogu, przeto narusza art. 7 w zw. z art. 2 Konstytucji RP”.

Warto także zauważyć, odnosząc się do stanowiska Prezydenta Miasta, że fakt, iż zapisy poprzedniego Regulaminu utrzymania porządku i czystości zatwierdzonego uchwałą Nr XIV/199/15 Rady Miasta Białystok z dnia 23 listopada 2015 r. były przedmiotem oceny sądów administracyjnych, pozostaje poza zakresem przedmiotowej sprawy. Zgodnie z art. 153 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2023 r. poz. 1634 z późn. zm.) ocena prawna i wskazania co do dalszego postępowania wyrażone w orzeczeniu sądu wiążą w sprawie organy, których działanie, bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania było przedmiotem zaskarżenia, a także sądy, chyba że przepisy prawa uległy zmianie. Warto przy tym zauważyć, że już w wyroku NSA z dnia 26 maja 2020 r., II OSK 2950/19, dotyczącym poprzednio obowiązującego Regulaminu stwierdzono, że „określenie „miejsc mało uczęszczane” jest pojęciem wieloznacznym, nieprecyzyjnym, mogącym być rozmaicie interpretowanym”, a mimo to w kolejnej uchwale Rady Miasta ponownie znalazło się przytoczone sformułowanie.

Ponadto zawarty we wskazanej jednostce redakcyjnej zapis: *na wezwanie funkcjonariuszy Straży Miejskiej lub Policji opiekun psa zobowiązany jest do założenia psu uwięzi*, stanowi przekroczenie delegacji ustawowej. Jak wskazał WSA w Rzeszowie w wyroku z dnia 18 listopada 2020 r., II SA/Rz 1032/20 „upoważnienie dla prawodawcy lokalnego z art. 4 ust. 2 u.c.p.g. swoim zakresem nie obejmuje kwestii dotyczących wskazania podmiotów uprawnionych do kontroli przestrzegania postanowień Regulaminu. Przedmiotowa problematyka została uregulowana na poziomie ustawowym, między innymi w art. 9u i 9v u.c.p.g. Stosownie do postanowień art. 9u ust. 1 u.c.p.g. kontrolę przestrzegania i stosowania przepisów ustawy, a więc w tym i Regulaminu sprawuje Wójt, burmistrz lub prezydent miasta. Z kolei art. 9v stanowi, że Wójt, burmistrz lub prezydent miasta może wystąpić z wnioskiem do właściwego miejscowo komendanta Policji o pomoc, jeżeli jest to niezbędne do przeprowadzenia czynności kontrolnych (ust. 1). Na wniosek wójta, burmistrza lub prezydenta miasta właściwy miejscowo komendant Policji jest obowiązany do zapewnienia kontrolującym pomocy Policji w toku wykonywania czynności kontrolnych. Zasadą jest zatem, że kontrolę przestrzegania Regulaminu sprawuje organ wykonawczy gminy. Czynności kontrolne wykonują w jego imieniu osoby zatrudnione w Urzędzie Gminy (Miasta), posiadające w tym zakresie odpowiednie umocowanie, które wynika z przepisów ustrojowych, nie może zaś wynikać z Regulaminu – art. 7 ust. 1 pkt 3, art. 30 ust. 1, art. 33 ust. 1 i ust. 2 u.s.g.”.

Tym samym brak jest podstaw do przyznania przez Radę Miasta uprawnienia do kontrolowania postanowień regulaminu Straży Miejskiej oraz Policji.

Warto przy tym zauważyć, że tak sformułowany zapis regulaminu uzależnia obowiązek założenia psu uwięzi jedynie od wezwania funkcjonariusza Straży Miejskiej lub Policji, niezależnie od tego czy opiekun zwierzęcia naruszył jakiegokolwiek przepisy regulaminu. Należy także podkreślić, że prawodawcy miejscowemu nie wolno wkraczać w zakres materii ustawowej. Do tej materii należą uprawnienia Policji, które mogą być uregulowane jedynie w przepisach ustawowych.

Wprowadzenie jakichkolwiek nakazów zobowiązujących do konkretnego zachowania adresatów normy prawnej musi wynikać z wyraźnego upoważnienia ustawowego. Z przepisu art. 4 ust. 2 pkt 6 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach wynika, że przyznaje on radzie gminy kompetencję do szczegółowego określenia wymagań wobec osób utrzymujących zwierzęta domowe w taki sposób, aby pobyt tych zwierząt na terenach przeznaczonych do wspólnego użytku nie był uciążliwy i nie stanowił zagrożenia dla przebywających tam osób oraz nie spowodował zanieczyszczenia tych miejsc. Rada nie jest natomiast uprawniona do formułowania w regulaminie dowolnych obowiązków odnoszących się do osób utrzymujących zwierzęta domowe. „Nie ulega również wątpliwości, iż wszelkie ograniczenia praw jednostki, także ograniczenia uprawnień właściciela psa, bądź nałożenie na niego dodatkowych obowiązków, muszą być wprowadzane z poszanowaniem zasady proporcjonalności. Podkreślić należy, że postanowienia regulaminu czystości i porządku nie mogą być bardziej restrykcyjne od przepisów ustawy, a ograniczenia wolności i praw człowieka i obywatela muszą być uregulowane wyłącznie w drodze ustawy. Jednocześnie zwrócić trzeba uwagę, iż zakaz puszczania psów bez możliwości ich kontroli i bez oznakowania umożliwiającego identyfikację właściciela lub opiekuna wynika wprost z treści art. 10a ust. 3 u.o.z.” (wyrok NSA z dnia 12 kwietnia 2022 r., III OSK 5710/21).

Oceniając powyższe naruszenia przepisów prawa należy stwierdzić, że zachodzi konieczność wyeliminowania § 1 pkt 1, 2, 3, 5 i 7 oraz § 1 pkt 4 w części dotyczącej dodanego ust. 7 ww. uchwały. Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak na wstępie.

Na niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Białymstoku, za pośrednictwem Wojewody Podlaskiego w terminie 30 dni od dnia jego doręczenia.

z up. Wojewody Podlaskiego
Dyrektor Wydziału Nadzoru i Kontroli
Agnieszka Krystoń